

На незайманім верхогір'ї

Поль Елюар

І трави і квітки за мною линуť слідом
Із вітром їхні пахощі летять

Пустують радо молоденькі козенята
Орел у небесах розгаданих застиг

На землю сперлось життєдайне сонце
І кольори його в закоханих на лицах
І світлота людська знов набуває сил

Між вічних безмірів людина славна пише
У небі тїнь свою вогонь свій на землі.

Переклад Олега Жупанського